

зали най-често седмично или два пѣти въ месеца, а списанията единъ или два пѣти въ месеца.

Отъ излизащитѣ 90 периодични издания имаме сведения за 71 (42 вестници и 29 списания). Отъ вестницитѣ сѣ излизали въ месеца: два пѣти — 2; три пѣти — 2; четири пѣти — 32; осемъ пѣти — 4; 12 пѣти — 1; всѣки день — 1; отъ списанията сѣ излизали въ година — 1 пѣтъ — 3; 4 пѣти — 1; 6 пѣти — 2; 12 пѣти — 8; 24 пѣти — 6; 52 пѣти — 2; въ неопредѣлено време — 7.

Имало е нѣкои вестници, които освенъ своитѣ редовни издания, сѣ имали притурки или допълнителни „малки“ издания, съдържащи дневни новини, вътрешни и външни „информации“ за Цариградъ. Тѣзи притурки или „малки“ издания излизали месечно, седмично или въ неопредѣлено време. Подобни извънредни издания имали „България“, „Турция“, „Македония“, „Право“, „Вѣкъ“ и др.

Българскитѣ редактори-издатели се стараели, още преди да почнатъ издаването на вестника или списанието, да си набавятъ печатница или поне да си осигурятъ срдства за печатането му. Тѣ предпочитали, обаче, да си поставятъ своя печатница и по този начинъ да се освободятъ отъ шикани и прѣчки на недобросвѣстни печатари — чужденци. Подъ печатница не трѣбва да се разбира индустриално предприятие, каквито сѣ днешнитѣ печатарски заведения, а съвършено примитивни съоръжения за отпечатване на нѣколко стотинъ екземпляри. Тя се състояла отъ една голѣма преса и нѣколко каси букви. Разбира се, имало и „по-модерни“ печатници, които имали единъ видъ „американки“, но тѣ били рѣдкостъ. Да се организира, макаръ и такава примитивна печатница не било лесно. Редакторъ-издателитѣ били бедни хора и трѣбвало сѣ голѣми мжчнотии да намѣрятъ срдства отъ родолюбиви българи и да задължняватъ до гуша. Но мжчнотиитѣ не се изчерпвали съ това. За да се открие печатница въ Турция било необходимо специално разрешение, което се получавало много трудно. Особно голѣми прѣчки за позволение се правѣли презъ първата половина на XIX вѣкъ дори до 60-тѣ години; тогава разрешение се давало отъ Портата, но се искало съгласието на Цариградския патриархъ, като висшъ началникъ на всички православни, който почти винаги намиралъ „сериозни“ поводи да отхвърля исканията на българитѣ. Н. Палаузовъ, Априловъ, Р. Поповичъ и др. още въ 1837 година мислѣли да откриятъ печатница въ България, но не получили за това разрешение. Въ 1844 година цариградски българи поискали сжщо така да откриятъ своя печатница, но Портата отказала. Следъ Хати-Хумаюна (1856 година) билъ публикуванъ законъ, съ който се уреждала материята за отваряне на печатници въ Цариградъ и въ империята. Но въпрѣки този законъ, разреше-